

Margaret Weis, Don Perrin
JUODOSIOS ŽEMĖS RITERIAI
ANTRA KNYGA
Mokslinis fantastinis romanas

Kiborgas Krisas bei jo komanda sužino apie sąmokslą, kurį organizuoja Juodosios Žemės Riteriai, ir nusprendžia sukliudyti nusikaltėliams. Deja, pasikėsinimu į karaliaus gyvybę įtariamai jie patys, todėl juos persekioja visos galingiausios Galaktikos jėgos.

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
182 tomas Serija įkurta 1990m.

Margaret Weis, Don Perrin - KNIGHTS OF THE BLACK EARTH
New York, Ballantine books, 1989

Copyright © by Margaret Weis, Don Perrin, 1989 Cover art
copyright © by Jim Burns, 1991

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2000
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

20.

Bet štai prasideda proza...

Viljamas Šekspyras. Kaip jums tai patinka

Krisas pabudo, apimtas paniško jausmo, kuris visuomet jį aplankydavo, išsijungus kibernetinėms sistemoms. Greta kažkas knarkė, ir tas garsas skambėjo labai raminančiai. Pasisukęs jis išvydo Doką, užmigusį kėdėje greta jo gulio.

Taiho, sunkiai ištveriantis hiperšuolius, tysojo savo gulite, retsykais krūpčiodamas ir tyliai aimanuodamas. Mažylis panėšėjo į antklodžių ryšulį. Per įprastą, variklių gaudesį ir pertvarų vibraciją, girdėjosi Hario balsas - jis postringavo blakių tema.

Krisas kruopščiai patikrino sistemas. Viskas funkcionavo normaliai. Tikriausiai Kuongas jį pataisė, kol jis gulėjo be sąmonės. Kiborgas pakilo iš lovos ir pasuko į kabiną.

Džamilis liūdnu veidu klausėsi Hario monologo. Darlina Mohini tik apsimetė besiklausanti. Iš tiesų ji veikiausiai negirdėjo nė žodžio, o tiesiog sėdėjo, žvelgdama į erdvę.

Krisas pakramtė suktingę.

- Sveiki visi, - tarė jis. - Kaip sekasi?

- Puikiai, - džiaugsmingai atsiliepė Haris. -

Tiesiog nuostabiai.

- O kaip jautiesi tu? - grubokai pasiteiravo Džamilis. Krisas linktelėjo ir pasiskubino pakeisti temą. Jis nemėgo kalbėti apie savo "spragas", kaip jas vadino Kuongas. - Kada mes išnersime?

Haris dirstelėjo į prietaisus.

- Šešios valandos keturiasdešimt keturios minutės ir septynios sekundės.

- Gerai. Ar judviem su Džamiliu nesinori pamankštinti kojų?

Džamilis dėbtelėjo į Darliną ir atsistojo. Haris liko sėdėti.

- Pasivaikščiok, Hari, - pakartojo Krisas. - Pamankštink kojas.

- Eime, drauguži. - Džamilis timptelėjo žaliūką. - Gali parodyti man tą, videokasetę.

- E-e-e, taip, žinoma. Jei tu išties nori. Žinai, aš nė neįtariau, kad vabzdžiai parazitai pasižymi tokiomis įdomiomis savybėmis. Pavyzdžiui, ar esi girdėjęs, kad blakės savo šoklumu...

Jiedu išėjo iš kabinos į koridorių, vedantį link krovinio skyriaus. Krisas atsišliejo į kompiuterio konsolę, pakramtė suktinę.

Darlina Mohini toliau žvelgė į erdvę.

Mindžikuodamas nuo kojos ant kojos, kiborgas sugavo jos žvilgsnį.

- Pasakyk man bent vieną, priežastį, dėl kurios aš neturėčiau išmesti tavęs į kosmosą, per oro šliuzą, - tyliai pratarė jis.

- Nuo ko pradėti?

Krisas numojo ranka.

- Kad ir nuo tos dienos, kai tu nusprendei perduoti mus Jungui.

Darlina atsiduso.

- Aš to nedariau, Krisai. Tu turi manimi patikėti. Nedariau.

Krisas patylėjo, nekeisdamas savo nuomonės. Sužiaumojęs vieną sukutinę, jis ėmėsi kitos.

- Aš pripažįstu, jog padariau didelę klaidą. Aš tai žinojau ir tada, bet kai išsiaiškinau... Man derėjo pasikalbėti su tavimi, Krisai. Aš norėjau...

Ji užsimerkė ir krūptelėjo visu kūnu. Kosmolėkio kabinoje buvo šalta, o jos uniforma - balti marškėniai ir juodos išlygintos kelnės - buvo skirta patogioms, kondicionuotoms kosminės stoties patalpoms. Ūmai Krisas pastebėjo po senovei vilkįs geltoną, kombinezoną. Jis apsidairė, išvydo didžiulę pūkinę Hario striukę, kybančią, ant krėslų atkaltės, ir ištiesė ją, moteriai. Toji su dėkingumu užsimerė striukę ant pečių ir susisupo į ją.

- Aš dažnai savęs klausdavau, ar tai galėjo ką, nors pakeisti, - tęsė ji. - Jei po to brifingo būčiau tau atsivėrusi... prieš mūsų skrydį į Taisorą-13... susitikusi su tavimi bare, kaip ir žadėjau, pasikalbėjusi apie... - Ji nutraukė save ties puse žodžio. - Tikriausiai neturėjau taip kapstyti savyje. Tuomet būčiau pajėgusi pastebėti pavojų...

Ji liūdnai pažvelgė į kiborgą. Jos rankos bejėgiškai gulėjo ant kelių.

- Aš negalėjau! Norėjau, bet negalėjau! Prakeikimas, Krisai, nejaugi tu negali suprasti? Tu buvai teišus, visiškai teišus. Ir aš nekenčiau tavęs už tą, teisumą. Aš nenorėjau iš tavęs išgirsti: "Na, štai, aš gi tau sakiau..."

Krisas išsitraukė iš burnos suklinę.

- Taip, aš supratau ir ketinau tavęs atsiprašyti. Tavo asmeninis gyvenimas man nerūpėjo. Geriau jau būčiau laikęs liežuvį už dantų. Tiesiog... - Jis palingavo galvą.

- Tu stengeisi išgelbėti mane nuo manęs paties. - Darlina šyptelėjo liūdna, kreivoka Roueno šypseną. - Aš tuomet tai žinojau. Žinojau tiesą, apie tą, moterį. Aš tiesiog nežinojau visos tiesos apie save.

Ji truputį patylėjo, rikiuodama mintis. Galiausiai prabilo, bet kiborgui pasirodė, kad iš pradžių Dar-

lina ketino pasakyti ką, kita.

- Aš norėjau būti mylima. Taip gera, kai vakare tave kažkas pasitinka namie. Aš norėjau turėti visa tai, ką, turėjai tu su Mardžore.

Krisas nusviedė sužiaumotą, suktingą ant stalo. Darlina dirstelėjo į jį ir tučtuoju nusigrėžė.

- Aš girdėjau. Man labai gaila...

- Taigi, tą dieną, tau derėjo su manimi pasikalbėti, - sausu, šaltu tonu pertraukė jis.

- Taip, - linktelėjo Darlina. - Man derėjo su tavimi pasikalbėti.

Delinas Rouenas sėdėjo kosminės valties krėslė ir apsimetinėjo, kad studijuoja medžiagą, gautą, vakar vakare per brifingą, agentūros būstinėje. Maiklas Armstrongas, naujasis jų instruktorius, sėdėjo greta jo ir akivaizdžiai norėjo sutrumpinti laiką, nuoširdžiu pašnekesiu, o Rouenui to visiškai nereikėjo.

Kitomis aplinkybėmis jis būtų apsidžiaugęs galimybe pasikalbėti su žmogumi, dirbusiu centriname FŽSB skyriuje ir pasirengusiu pasidalinti žiniomis apie paskutiniąsias permainas, paskyrimus bei nuotaikas pačiame viršuje. Bet ne dabar. Ne šiandien. Jis su niekuo nenorėjo kalbė-

tis - netgi su geriausiu savo draugu.

Rouenui buvo skaudu. Kai jis pradėjo tarnauti agentūroje, tai drauge su likusiais naujokais pradėjo imtynių kursą. Ji negailestingai mušė, spardė, svaidė, sukiojo ir trypė kojomis. Atrodė, kad jo kūne neliko nė vienos ląstelės, kuri nejaustų skausmo. Tačiau, patį jis jautė ir dabar, nors skausmas buvo ne fizinis, o dvasinis. Ir nors jis nuolat sau primindavo, kad nukentėjo jo savimeilė, o ne tikroji meilė, skausmas nuo to nemenkėjo. Jis suprato, jog mėgaujasi savo kančiomis, jų dėka patiria kažkokį iškreiptą, pasitenkinimą ir stengiasi tai pratęsti.

Tu tikra subinė, tvirtino sau jis. Tau nereikėjo vakar vakare atstumti Kriso. Jis nekaltas.

Taip, bet jis taip pat patyrė pasitenkinimą, nuo savo vaidmens, kerštingai priminė mažutėlaitis demonas, įsitaisęs Roueno sąmonėje.

Jis žinojo, kad tai netiesa. Žinoma, Krisas pergyveno dėl savo draugo taip pat stipriai, kaip tasai pergyveno dėl savęs. Bet demonas neatlyžo, nenorėjo jo paleisti. Nuo suvokimo, kad jis neteisingai pasielgė su Krisu, prie Roueno kančių prisidėjo ir kaltės jausmas. Nepaisydamas sveiko proto, jis kaltino Krisą ir dėl to.

Kažkas palytėjo jo ranką. Rouenas krūptelėjo ir

vos nepaleido iš rankų savo elektroninio bloknoto.

- Atleiskite, aš nenorėjau jūsų išgąsdinti. - Armstrongą nustebino Roueno reakcija. Instruktorius plačiai mostelėjo ranka. - Apžvalgos ekrane jau galima įžiūrėti "Budrujį". Aš nusprendžiau, kad jūs norėsite dirstelti į naująjį laivą ir visa kita... - Jis bejėgiškai nutilo.

Rouenas paraudo.

- Taip. Dėkui. Šiaip ar taip, man jau metas baigti darbą: netrukus švartuosimės.

Jis išjungė bloknotą, įdėjo jį į metalinį kelioninį lagaminėlį ir apsimestinai susidomėjęs pažvelgė į kosminį kreiserį.

Netrukus jis nejučia susidomėjo iš tiesų. "Budrusis" buvo naujausias turtingo agentūros arsenalo ginklas. Laivas buvo aprūpintas pačiais moderniausiais sensoriais ir ryšio priemonėmis. Anot konstruktorių sumanymo, jis turėjo tapti orbitiniu komandiniu punktu, koordinuojančiu operacijas planetų paviršiuje. Palyginti paprastas reisas į Taisorą-13 buvo pirmasis jo funkcijų patikrinimas.

- Prašau atleisti man už nedraugiškumą, - atsiprašė Rouenas. - Tiesiog... tiesą sakant, man reikėjo daug ką apmąstyti.

- Žinoma, aš suprantu, - sutiko Armstrongas ir tučtuojau pridūrė: - Sprendžiant iš to, ką man teko nugirsti, tas darbas bus vieni niekai tokiam kompiuterių genijui, kaip jūs.

Rouenas nemėgo panašių komplimentų. Šie paversdavo jį kažkokiu išsigimėliu, išimtimi iš taisyklės. Jis susimąstė apie tai, ką būtent "nugirdo" Armstrongas. Ką reiškė jo užuomina apie "genijų" ir vos juntama pašaipa? Kuriam laikui pamiršęs savo beviltišką liūdėsį, Rouenas atidžiai pažvelgė į Armstrongą - pirmąkart nuo tos akimirkos, kai jiedu susipažino.

Tai, ką jis pamatė, nekėlė noro nuoširdžiai bendrauti. Armstrongui buvo apie penkiasdešimt. Smėlio spalvos plaukai, lygus įdegimas ir strazdanos apie nosį suteikė jo veidui draugiškai atvira., jaunatviška. išraiška.. Vidutinio ūgio, vidutinio kūno sudėjimo, protiniai sugebėjimai, regis, taip pat vidutiniai - kad ir kaip bežiūrėsi, vidutiniškas tipas. Sprendžiant iš šypsenos, vos juntamos lūpų kampučiuose, paskutiniąja. Armstrongo pastabą dera vertinti kaip komplimentą. Taip, delikatumo jam irgi trūko.

Teigiamos savybės? Pasitikintis savimi, patikimas komandinis žaidėjas. Galbūt iš jo išeis geras kontrolierius. Bet jis niekada netaps tikru draugu kaip Krisas. Arba kaip Ito.

Rouenas bjaurėjosi savimi. Jam labiau nei bet kada norėjosi pasikalbėti su Krisu. Sprogstamas įniršio ir gailėsčio sau mišinys pasiekė kritinę koncentraciją.. Jis žinojo, ką. jam reikia daryti. Visų geriausia išsivaduoti nuo skausmo, išliejus jį laukan.

Aš turėsiu tokia. galimybę, pažadėjo sau jis. Po šios operacijos, kai mes su Krisu ir Ito skrisime atgal "Budriuojū". Mes susėsime už stalo, pasiimsim alaus ir nuoširdžiai pasikalbėsime kaip senais gerais laikais. Aš viska. papasakosiu...

Valtis prisišvartavo prie "Budriuojū". Agentai susirinko savo manta. ir pasuko prie išėjimo. Kapitonė Bolton jų jau laukė.

- Sveiki atvykę į "Budriuojū". Jūsų kajutės yra koridoriaus dešinėje, už priešakinio skyriaus valgyklos. Palikite ten savo bagažą ir ateikite į kapitono tiltelį. Mes atliksime pažintinę ekskursiją..

Moteris santūriai linktelėjo ir grįžo prie darbo.

- Regis, ji gera kapitonė, - pastebėjo Rouenas. Jis permetė savo bagažą iš dešinėsios rankos į kairiąją. Didžiąją jo nešulio dalį sudarė sudėtinga įranga, skirta įsilaužimui į nežinomos konstrukcijos kompiuterines sistemas.

- Iš kur jūs žinote? - pasidomėjo Armstrongas. - Ir kur yra priešakinis skyrius?

- Priešakyje. Sekite paskui mane. - Rouenas žengė į priekį. - O mano nuomonė apie kapitonę... šitai paprastai galima sužinoti iš bendros atmosferos, tvyrančios laivo viduje. Komanda tiksliai ir darniai dirba savo darbą.

- Niekas nesislepia tamsiuose kampuose ir nerezga sąmokslų, ar ne?

- Panašiai, - sutiko Rouenas. - Jūs pirmąkart atsidūrėte tarnybiniame kosminiame laive?

- O ką, negi taip akivaizdu? Turiu pasakyti, kad jis gerokai skiriasi nuo keleivinių laivų standartų. Viskas taip... kaip čia pasakius... sumažinta, ar ką.

- Čia viskas įrengta efektyvumo, o ne patogumo sumetimais.

Rouenui tariant šiuos žodžius, jiedviem su Armstrongu teko prisipausti prie pertvaros, kad praleistų kažkur skubantį komandos narį.

Vyrai nužingsniavo koridoriu. Laive netgi kvėpėjo kaip naujame bute. Sienos buvo malonaus kreminio atspalvio ir švytėjo naujais dažais. Jose nesimatė nei dėmių, nei įbrėžimų, nors kai kurie kontroliniai skydai jau "pasipuošė" mašinų alyva išterliotų pirštų atspaudais. Palei sienose įmontuotų spintų su avarine įranga kontūrą, driekėsi tvarkingos raudonos linijos...